

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Všesportovní areál OBŘÍ SUD JAVORNÍK s.r.o.**, se sídlem Pástevní 274, Jeřmanice, zast. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. MF-52479/2015/1203-5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 8. 2018, č. j. 31 Af 60/2016 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, JUDr. Ing. Radka Jurčíka, Ph.D., advokáta, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod (dále jen „regionální rada“) uzavřela dne 20. 11. 2008 s žalobkyní smlouvu o poskytnutí dotace č. LB/0102/S (dále jen „smlouva o poskytnutí dotace“). Žalobkyně obdržela dotaci v celkové výši 116.627.587,82 Kč.

[2] Úřad regionální rady soudržnosti Severovýchod (dále jen „správce daně“) vyměřil rozhodnutím ze dne 5. 9. 2011, č. j. RRSV 12511/2011 (dále jen „rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011“), žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 102.852.798 Kč. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2011, č. j. RRSV 13946/2011, však Výbor Regionální rady soudržnosti Severovýchod žalobkyni uvedený odvod včetně penále v celém rozsahu prominul.

[3] Správce daně následně vydal dne 29. 10. 2013 platební výměr na odvod č. 52/2013, č. j. RRSV 12311/2013 (dále jen „platební výměr ze dne 29. 10. 2013“), na základě auditu operace č. PAS/30/2012, následné kontroly č. LB/0102/EP/A/PRK/01 a podle § 22 odst. 9 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Za porušení rozpočtové kázně žalobkyni uložil odvod do rozpočtu Regionální rady ve výši 115.058.210,52 Kč a penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den ode dne porušení rozpočtové kázně do dne uhrazení odvodu.

[4] Žalovaný na základě odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015, č. j. MF-123253/2013/12, změnil platební výměr ze dne 29. 10. 2013 tak, že částku odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 115.058.210,52 Kč snížil na částku 26.999.410 Kč.

[5] Na základě podnětu žalobkyně ministr financí dne 30. 5. 2016 rozhodnutím č. j. MF-52479/2015/ZK, nařídil přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015 (v rozhodnutí nesprávně uvedeno datum 25. 9. 2013 – poznámka kasačního soudu).

[6] Na to žalovaný v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016, č. j. MF-52479/2015/1203-5 (dále jen „napadené rozhodnutí“), snížil částku odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 26.999.410 Kč na částku 13.774.790 Kč.

II.

[7] Žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Krajský soud přisvědčil námitce žalobkyně týkající se nedostatečného vypořádání se s existencí dvou postupně vydaných rozhodnutí o uložení odvodu. Poukázal na to, že správní orgány nespatořovaly v existenci rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 žádnou překážku či omezení ve vztahu k platebnímu výměru ze dne 29. 10. 2013. Teprve následně vzal žalovaný rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 v potaz potud, že napadeným rozhodnutím snížil odvod na částku, která představovala rozdíl mezi skutečně vyplacenou částkou dotace a částkou, která byla již žalobkyni uložena k odvodu, a také zohlednil, že souhrnná výše uložených odvodů nemůže přesahovat výši finančních prostředků, které ke dni porušení rozpočtové kázně žalobkyně obdržela.

[9] Podle krajského soudu však žalovaný nepřihlédl k existenci rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 odpovídajícím způsobem. Odvod byl žalobkyni uložen v obou případech za porušení bodu 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace, konkrétně za pochybení při zadávání veřejné zakázky na stavební práce. Byl-li tedy odvod za porušení rozpočtové kázně žalobkyni uložen již dříve „*v plné výši hodnoty výdajů veřejné zakázky na stavební práce proplacených z dotace*“, nemůže být odvod znovu vyměřen za stejná pochybení při zadávání veřejné zakázky na stavební práce. Krajský soud tak dovodil, že správce daně byl oprávněn odvod vyměřit pouze za pochybení při zadávání veřejné zakázky na dodatečné stavební práce zadané v jednacím řízení bez uveřejnění (silnoproudé a slaboproudé

pokračování

instalace), jelikož ty nebyly předmětem rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011. Zároveň bylo podle krajského soudu nutné snížit částku odvodu na 25 % z hodnoty výdajů proplacených z dotace na dodatečné stavební práce podle pokynů Evropské komise [Pokyny ke stanovení finančních oprav Evropské komise COCOF C(2013) 9527 ze dne 19. 12. 2013 – poznámka kasačního soudu; dále jen „pokyny ke stanovení finančních oprav“].

[10] Krajský soud shrnul s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 54/2011 - 167, že rozhodnutí o prominutí odvodu má hmotněprávní účinky a jeho vydáním zaniká platební povinnost i daňová povinnost v plné výši bez ohledu na to, z jakých důvodů byl odvod prominut. Uzavřel proto, že rozhodnutí ze dne 5. 9. 2011 zakládá v rozsahu prominuté části odvodu překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k následnému platebnímu výměru ze dne 29. 10. 2013. Napadené rozhodnutí považoval za nezákonné, jelikož žalovaný v něm tuto zásadu nerespektoval.

[11] Za nedůvodné naopak označil krajský soud zbylé žalobní námitky. Nepřisvědčil tvrzené nicotnosti napadeného rozhodnutí, neboť nesprávný výpočet žalovaného takovou vadu nezakládá a žádné jiné vady, pro něž by napadené rozhodnutí bylo nicotné, taktéž krajský soud neshledal.

[12] Krajský soud nesouhlasil s žalobkyní ani v tom, že postup žalovaného byl zmatečný a rozporný s § 123 odst. 3 daňového řádu a že překročil rámec stanovený rozhodnutím ministra financí ze dne 30. 5. 2016, č. j. MF-52479/2015/ZK. Další, v doplněních žaloby uplatněné, námitky pak považoval za opožděné.

III.

[13] Proti napadenému rozsudku se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodu vyplývajícího z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku překážky věci rozhodnuté vzhledem k prominutí odvodu stanovenému správcem daně ze dne 5. 9. 2011. Tento první odvod byl uložen za porušení rozpočtové kázně spočívající ve formálních pochybeních ve výši 100 % v té době poskytnuté dotace. Druhý odvod byl uložen platebním výměrem ze dne 29. 10. 2013 za porušení rozpočtové kázně za vážná pochybení při poskytnutí dotace, tudíž za jiná pochybení. Jednalo se o dva různé odvody za různá porušení rozpočtové kázně. Uložení prvního odvodu proto nemělo vliv na uložení odvodu druhého. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 - 167, považoval stěžovatel za nepřipadný, neboť odvod za porušení rozpočtové kázně není daní v materiálním smyslu. Nadto se týkal výkladu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), o jehož aplikaci se nyní nejedná.

[15] Naproti tomu v nynější věci jde o porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech. Rozdíl stěžovatel spatřuje například ve skutečnosti, že v prvním stupni rozhoduje o odvodu a jeho prominutí úřad regionální rady, který není natolik odborně vybaven jako auditní orgány či finanční správa. Navíc daňový řád nelze ve

věcech porušení rozpočtové kázně použít stejně jako při vyměřování a placení daní, neboť porušení rozpočtové kázně má svá specifika a odvody jiný účel než výběr daní. Odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí, a jestliže byla správcem daně zmírněna tvrdost zákona prominutím odvodu, neměl by být z této skutečnosti dovozován závěr, že je poskytnutá dotace odvodem zcela nepostižitelná ve výši odpovídající prominutému odvodu.

[16] Nesouhlasně se dále stěžovatel vyjadřuje k úvahám krajského soudu v odstavcích 29. až 37. napadeného rozsudku. Především závěry obsažené v odstavcích 36. a 37. napadeného rozsudku podle stěžovatele neodpovídají skutečnosti, jelikož rozhodnutím správce daně ze dne 5. 9. 2011 nebyl vyměřen odvod „*v plné výši hodnoty výdajů veřejné zakázky na stavební práce proplacené z dotace*“, jak vyslovil krajský soud, ale pouze v hodnotě výdajů proplacených na základě žádostí žalobkyně o platbu č. 1 až č. 5, z celkových sedmi žádostí. Veškeré výdaje spojené s realizací veřejné zakázky na stavební práce tak nelze vztáhnout na odvod uložený podle rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011. I rozhodnutí o prominutí daně se vztahuje k vyměřené částce odvodu odpovídající žádostem č. 1 až č. 5, nikoliv ke všem výdajům souvisejícím s veřejnou zakázkou na stavební práce. Prominutí odvodu se tudíž vůbec netýkalo výdajů souvisejících s předmětnou veřejnou zakázkou na stavební práce, které žalobkyně uplatnila v žádostech č. 6 a č. 7. I přesto stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, podle nějž odvod z výdajů týkajících se žádostí č. 1 až č. 5 již nelze znovu uložit.

IV.

[17] Žalobkyně vyjadřuje nesouhlas s obsahem kasační stížnosti a odkazuje na svoji argumentaci v žalobě a na závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku.

V.

[18] Dříve, než přistoupí kasační soud k posouzení kasační stížnosti, předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 16. 4. 2019, č. j. KSLB 76 INS 15409/2018-B-7, byl prohlášen konkurz na majetek žalobkyně. S ohledem na závěry vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017 - 121, však tato skutečnost nemá na nyní posuzovanou věc a její účastníky vliv a nebrání jejímu věcnému přezkumu.

[19] Nejvyšší správní soud tudíž posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžejní spornou otázkou, kterou stěžovatel nastolil, je posouzení existence překážky věci rozhodnuté k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě, že dříve uložený odvod byl prominut.

[22] Stěžovatel nesouhlasí s bodem 36. napadeného rozsudku, ve kterém krajský soud uzavřel, že „*[k]rajský soud je nicméně názoru, že žalovaný nepřihlédl k existenci prvního*

pokračování

platebního výměru odpovídajícím způsobem. Prvním platebním výměrem byl žalobci uložen odvod za pochybení při zadávání veřejné zakázky na stavební práce (s tím, že žalobce daným pochybením porušil bod 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace). Také druhým platebním výměrem však byl žalobci uložen odvod (kromě jiného) za pochybení při zadávání veřejné zakázky na stavební práce (správní orgány předmětná pochybení rovněž kvalifikovaly jako porušení bodu 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace). Byť v případě druhého platebního výměru správce daně vycházel z nově zjištěných pochybení žalobce při zadávání uvedené veřejné zakázky, přesto byl jeho postup nesprávný. Žalobci nemohl být druhým platebním výměrem vyměřen odvod za pochybení při zadání veřejné zakázky na stavební práce, jestliže mu byl již dříve uložen odvod za porušení rozpočtové kázně v plné výši hodnoty výdajů veřejné zakázky na stavební práce proplacených z dotace. Žalobce mohl být druhým platebním výměrem postihnut toliko za pochybení při nakládání se zbylými finančními prostředky, které mu byly poskytnuty na základě předmětné dotace.“ (zvýraznění přidáno soudem).

[23] Otázkou existence překážky věci rozhodnuté v případě prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 6 Afs 332/2018 - 22. V něm mimo jiné dospěl k závěru, že „[r]ozhodnutí o prominutí daně, resp. odvodu má totiž hmotněprávní účinky, jak potvrdil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 54/2011 - 167 (...).“ Šestý senát v citovaném rozsudku také doplnil, že se rozsudek č. j. 5 Afs 54/2011 - 167 sice „vztahuje k předchozí právní úpravě (zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků – viz užitá zkratka „ZSDP“), ovšem jeho závěry jsou aktuální i ve vztahu k současné právní úpravě, která upravuje prominutí daně v § 259 a § 260 daňového řádu. (...), smyslem prominutí daně, resp. odvodu je odstranění či zmírnění nepřiměřené tvrdosti. Závěry zmíněného rozsudku jsou tak mutatis mutandis aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc, v níž navíc byla pravomoc prominout odvod založena zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o územních rozpočtech“).“ Nakonec v citovaném rozsudku šestý senát shrnul, že „[r]ozhodnutím o prominutí odvodu zanikla žalobci povinnost odvodu – a to právě v prominuté výši odvodu, o níž již nebyl žalovaný oprávněn znovu rozhodovat. Pokud to nerespektoval, pak porušil § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, dle kterého „správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní nebo předběžné povahy.“ Jde o vyjádření obecné překážky řízení před správcem daně, která vychází ze zásady právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře, vč. legitimního očekávání (...).“ Uvedené závěry jsou použitelné i v souzené věci.

[24] Krajský soud tudíž nepochybil, vyšel-li ze závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 54/2011 - 167, z jeho závěrů obdobně vyšel i šestý senát při formulaci shora citovaných úvah, ač s nimi stěžovatel nesouhlasí. Tato jeho polemika je však neopodstatněná. Nejvyšší správní soud tedy přitakává krajskému soudu co do jeho závěru o existenci překážky věci rozhodnuté založené rozhodnutím správce daně ze dne 5. 9. 2011 ve vztahu k následnému odvodu za porušení rozpočtové kázně stanovené platebním výměrem ze dne 29. 10. 2013 v rozsahu prominutého odvodu. O odvodu v tomto rozsahu (102.852.798 Kč) již nebyl stěžovatel oprávněn znovu rozhodovat. Je tomu tak proto, že vydáním rozhodnutí o prominutí daně „zaniká nejen platební povinnost, o které není sporu, nýbrž taktéž daňová povinnost v prominuté výši, a to bez ohledu na to, z jakých důvodů byla daň prominuta“ (srov. již cit. rozsudek č. j. 5 As 54/2011 - 167).

[25] Kasační soud se dále zabýval stížnostní námitkou, v níž stěžovatel rozporoval s odkazem na úvahy vyjádřené zejména v odstavcích 36. a 37. napadeného rozsudku závěr krajského soudu, podle nějž rozhodnutím správce daně ze dne 5. 9. 2011 byl uložen odvod „v plné výši hodnoty výdajů veřejné zakázky na stavební práce proplacené z dotace.“ Dospěl přitom k závěru, že tato úvaha neodpovídá obsahu správního spisu. Této námitce je třeba přisvědčit. Krajský soud zde dospěl k dílčí nesprávnosti, která však, jak kasační soud vyloží dále, nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[26] V souzené věci není sporné, že rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 se vztahovalo na část dotace poskytnuté na základě žádostí žalobkyně o platbu č. 1 až č. 5. Takto byla žalobkyni vyplacena část dotace v celkové výši 102.852.798 Kč. Uvedená částka však nepředstavovala „plnou výši hodnoty výdajů veřejné zakázky“, jak se mylně domnívá krajský soud.

[27] Ze správního spisu se totiž podává, že na základě smlouvy o poskytnutí dotace žalobkyně obdržela dotaci v celkové výši 116.627.587,82 Kč (představující 59,9999959975 % z celkových očekávaných výdajů ve výši 194.379.326 Kč) na stavební práce při realizaci projektu s názvem „REKREAČNÍ A SPORTOVNÍ AREÁL OBŘÍ SUD JAVORNÍK“. Tento projekt byl realizován na základě veřejné zakázky na stavební práce zadané v otevřeném řízení (dále též jen „hlavní stavební práce“), jež sestávala ze dvou dílčích částí, a to 1. Obří sud a 2. Rekreační a sportovní areál. Každou tuto část realizoval jiný dodavatel. Následně žalobkyně těmito dvěma dodavateli [společnosti EVOSA spol. s r.o. (dále jen „EVOSA“) a Interma akciová společnost (dále jen „Interma“)] zadala v rámci jednacím řízení bez uveřejnění další dodatečné stavební práce (slaboproudé a silnoproudé elektroinstalace, dále také jen „dodatečné stavební práce“). Výdaje uplatněné žalobkyní v rámci celého projektu činily částku 191.763.697 Kč. Z toho byly vyplaceny za hlavní stavební práce finanční prostředky ve výši 179.847.475,30 Kč a za dodatečné stavební práce dalších 11.916.221,70 Kč.

[28] Celkové finanční prostředky vyplacené v rámci dotace (116.627.587,82 Kč) žalobkyně obdržela na základě svých žádostí o platbu v celkem sedmi jednotlivých platbách. Odvodu z plateb dotace vyplacených na základě 1. až 5. žádosti o platbu v rozsahu 102.852.798 Kč se týkalo rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011. Následně poté, co byly vyplaceny i další platby na základě žádostí o platbu č. 6 a č. 7 v rozsahu dalších 13. 774.790,02 Kč, vydal správce daně platební výměr ze dne 29. 10. 2013, podle nějž uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve vztahu k platbám vyplaceným na základě všech žádostí o platbu č. 1 až č. 7. Ze správního spisu však také vyplývá, že součástí žádostí o platbu č. 6 a č. 7 byly přílohy obsahující výkaz výdajů vynaložených žalobkyní jako příjemcem dotace. Z nich vyplývá, že součástí výdajů podle žádosti o platbu č. 6 byla hodnota hlavních stavebních prací provedených společností EVOSA v rozsahu 7.7778.670,50 Kč, společností Interma v rozsahu 4.931.569 Kč, ale také hodnota dodatečných stavebních prací provedených společností EVOSA v rozsahu 525.835,30 Kč. Žádostí o platbu č. 7 žalobkyně dále požadovala vyplacení části dotace na hlavní stavební práce provedené společností EVOSA v rozsahu 8.329.016,20 Kč a společností Interma v rozsahu 16.517,92 Kč a také za dodatečné stavební práce provedené společností EVOSA

pokračování

v rozsahu 1.098.356 Kč. Tedy předmětem žádostí č. 6 a č. 7 o platbu byly nejen dodatečné stavební práce, ale též hlavní stavební práce.

[29] Z obsahu správního spisu také vyplývá, že jak první, tak druhý odvod byl žalobkyni uložen za porušení rozpočtové kázně spočívající za porušení čl. XII, bod 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace.

[30] Krajský soud však v odstavci 37. napadeného rozsudku dospěl k závěru, že *„[s]právní orgány tedy byly oprávněny druhým platebním výměrem uložit žalobci odvod za pochybení při zadávání veřejných zakázek na dodatečné stavební práce (zadaných v jednacím řízení bez uveřejnění), neboť výdaje proplacené z dotace na tyto práce nebyly předmětem prvního platebního výměru. Při stanovení výše odvodu vyměřeného za dané pochybení zároveň bylo nutné snížit částku odvodu dle pokynů Evropské komise ke stanovení finančních oprav, tedy na 25 % z hodnoty výdajů proplacených z dotace na dodatečné stavební práce. Takto však žalovaný při výpočtu výše uloženého odvodu nepostupoval, čímž své rozhodnutí zatížil vadou, která způsobuje jeho nezákonnost.“*

[31] Kasační soud s ohledem na výše uvedené musí tento závěr krajského soudu opravit. Z rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 je zřejmé, že odvod v něm stanovený se vztahoval k finančním prostředkům vyplaceným z dotace na základě žádostí o platbu č. 1 až č. 5. Nejednalo se ovšem o veškeré finanční prostředky za hlavní stavební práce (zadané v otevřeném řízení). Není totiž sporným a ze správního spisu vyplývá, že celková výše výdajů za tyto hlavní stavební práce činila 179.847.475,30 Kč. Podle rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 byl však odvod stanoven jen z výdajů za stavební práce v celkové výši 171.421.341,10 Kč, tedy nikoliv *„v plné výši hodnoty výdajů veřejné zakázky na stavební práce proplacené z dotace“*, jak nesprávně dovodil krajský soud.

[32] Krajský soud tudíž pochybil, jestliže dospěl k závěru, že správní orgány byly oprávněny platebním výměrem ze dne 29. 10. 2013 uložit žalobkyni odvod pouze *„za pochybení při zadávání veřejných zakázek na dodatečné stavební práce (zadaných v jednacím řízení bez uveřejnění)“*. Jak již opakovaně uvedeno, předmětem rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011 nebyly veškeré výdaje za hlavní stavební práce. Hodnota výdajů za stavební práce, jež nebyly součástí rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011, činí rozdíl mezi výdaji na stavební práce ke dni vydání platebního výměru ze dne 29. 10. 2013 a ke dni rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011. Nejvyšší správní soud již výše také upozornil (odst. [28]), že na základě žádostí č. 6 a č. 7 byly uplatněny výdaje nejen za dodatečné stavební práce, ale i za hlavní stavební práce. Z toho logicky plyne (byť to není z obsahu správního spisu zcela zjevné pro absenci výkazů vynaložených výdajů k žádostem o platbu č. 1 až č. 5, aniž je tak však v tuto chvíli na závadu věci), že již v rámci plateb na základě žádostí č. 1 až č. 5 žalobkyně obdržela část dotace i za ony dodatečné stavební práce prováděné jednotlivými dodavateli na základě jednacích řízení bez uveřejnění. Závěr krajského soudu, že právě a jen tyto práce tudíž mohou být předmětem dalších úvah žalovaného o stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, jsou tudíž nesprávné.

[33] Přes výše uvedené dílčí pochybení krajského soudu však napadený rozsudek přesto ob stojí. Zásadní spornou otázku týkající se existence překážky věci rozhodnuté, kterou představuje rozhodnutí správce daně ze dne 5. 9. 2011, totiž krajský soud posoudil správně.

Další úvahy, jež spočívaly v nastínění dalšího postupu při novém stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, stačilo korigovat; zákonnost napadeného rozsudku tím není dotčena. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. naplněn není.

[34] Nejvyšší správní soud nepřehléd, že stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné v souvislosti s námitkou zpochybňující závěr krajského soudu o existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté namítal, že druhý odvod za porušení rozpočtové kázně (podle platebního výměru ze dne 29. 10. 2013) byl vyměřen za jiné porušení rozpočtové kázně než odvod první. Tvrdil, že v případě prvního porušení se jednalo o formální pochybení, zatímco v případě druhého šlo o závažná pochybení. Uvedená argumentace je však zcela novou a popírající obsah napadeného rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu. V něm stěžovatel nejprve uvedl, že „u pochybení při zadávání veřejné zakázky č. 001 (rozdělené na dvě části) se jedná o stejné porušení rozpočtové kázně, tj. porušení čl. XII bodu 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace (...). Došlo tím k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu ust. § 22 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (...)“. I v případě dodatečných stavebních prací shrnul, že „výdaje za tyto dodatečné stavební práce jsou nedílnou součástí výdajů za veřejnou zakázku (...), neboť dodavatelské smlouvy (...) byly následně uzavřeny opět s dodavatelem již ve výběrovém řízení č. 001 nesprávně vybranými“. Závěrem napadeného rozhodnutí nadto shrnul, že „v obou platebních výměrech bylo porušení rozpočtové kázně konstatováno na základě zjištění, že došlo k pochybení při zadání téže veřejné zakázky a výdaje související s touto zakázkou byly shodně shledány výdaji nezpůsobilými.“ Byť se jedná o závěr jistým způsobem zkratkovitý, zásadní myšlenka, totiž že jde v případě obou platebních výměrů o odvod stanovený za porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení čl. 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace (což ostatně plyne i z obsahu správního spisu – viz výše), je však z výše uvedených citací zřejmá. Nyní stěžovatelem tvrzený opak tak je s napadeným rozhodnutím v příkrém rozporu, a tuto jeho nynější argumentaci tak je třeba bez dalšího odmítnout.

[35] V dalším řízení tedy stěžovatel bude postupovat podle závazného právního názoru vysloveného krajským soudem a modifikovaného Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku. Tedy opětovně posoudí zjištěná pochybení představující porušení rozpočtové kázně s ohledem na závěry týkající se existence překážky věci rozhodnuté. Tudíž se bude zabývat toliko platbami z dotace na základě žádostí o platbu č. 6 a č. 7. Znovu posoudí, zda zjištěná pochybení se vztahují i k uvedeným částkám vyplacené dotace. Při svém rozhodování přihlédné též k pokynům ke stanovení finančních oprav, jež ostatně aplikoval již v napadeném rozhodnutí a současně posoudí i případná další pochybení. Zde se jedná zejména o částku nezpůsobilých výdajů vyplacených z dotace neoprávněně ve výši 49.528,81 Kč. Ta byla uplatněna v žádosti o platbu č. 4, v dalším řízení je tudíž třeba nejprve posoudit, zda i na ni se vztahuje shora přijatý závěr o existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté. Poté o věci stěžovatel znovu rozhodne.

VI.

[36] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o

pokračování

kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobkyni, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 3.400 Kč. Tato sestává z odměny za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 11. 2018, ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a z paušální náhrady hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. O částku této daně se tak náhrada nákladů řízení nezvyšuje. Stěžovatel je tudíž povinen žalobkyni zaplatit částku 3.400 Kč k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu